

De smeekbede van Freek de Jonge

KAREL MICHIELS

Krop in de keel, tranen in de ogen, hartelijk gelachen en aandachtig geluisterd, even gefascineerd door de prachtige verhalen als door de hartverscheurende liedjes. De nieuwe voorstelling van Freek de Jonge behoort tot het beste wat hij ooit gemaakt heeft, en dus per definitie tot het beste wat het Nederlandse en Vlaamse cabaret de voorbije halve eeuw heeft voortgebracht.

Dat zijn grote woorden. Maar wie anders durft op te komen met een grap over de IS-onthoofdingen (en niemand die zich verontwaardigd toont!), verweeft op zo'n briljante, even grappige als ontroerende wijze het eigen levensverhaal met de geschiedenis en de actualiteit, en vindt ook nog eens de juiste muzikale toon om al die impressies te vatten in aangrijpende liedjes? De kers op de taart zijn de verwijzingen naar de Vlaamse realiteit, de vrucht van een goede voorbereiding en een grote liefde voor zijn publiek.

Blues

De Jonge wil dat we hem nog beter leren kennen. 'Help mij om mijn identiteit te vinden', zegt hij helemaal op het einde, een smeekbede in naam van alle mensen die door hun medeburgers wel eens scheef bekeken of verkeerd begrepen worden.

Om die zoektocht betekenis te geven, graaft hij diep in zijn geheugen naar herinneringen die getuigen van de relativiteit van identiteit. Hij vraagt zich af hoe hij zelf geconfronteerd werd met het slavernijverleden van een voorvader, en hoe dat tot vandaag de verhoudingen in de maatschappij kleurt. En waarom hij liever in een landelijk dorp woont dan in een grote stad, en wat dat te maken heeft met dierenwelzijn. Niet de survival of the fittest garandeert overleving, maar organische symbiose tussen de soorten. Net zoals hij destijds een perfect duo vormde met Bram Vermeulen. Samen zongen ze 'Bierkaai', synoniem van God, geld en macht. Het is de enige wat hardere song in een programma dat baadt in de blues. De vier muzikanten beheersen de akoestische countryblues even goed als het Dylaneske bisnummer 'Heer, heb meelij met de Belgen' (met instant eresaluut aan Rik

Coppens).

Freek de Jonge heeft lang geleden een kind verloren en vorig jaar een kleindochter. Hij zet die persoonlijke drama's af tegen het collectieve rouwproces na de vliegtuigramp in Oekraïne en de beklemmende laatste minuten van een zelfmoordterrorist. De band zet 'If you don't know me by now' in en Freek smacht in een prachtig parlando nog één keer naar begrip en erkenning, de indrukwekkende finale van een grootse voorstelling.